

siil ðrratqaddus, et louna peâle joudis. —
Pârrast louna sômaaga, cui sant ilm olli,
et meel ei teinud ulfest oue minna, siis lug-
ges ta omma rahwale ehë übhest kaunist
juitto ramatuist monda tullosa ðppetust, ehë
ta juttustas neile fa, mis ta wodral maal
ollî nânud ja kaulnud, ja sel wîsil ei läi-
nud nende pühhopârw nendele ialgi pit-
saks. Agga cui hea ilmoke olli sunwisel
aial, siis ei festand Josep pühhopârw
bhtal mitte toas, waid hulkus ümber om-
ma pöldude ja heinamaade, ja panni tâh-
hele ja piddas arrs, mis tulleval nâddalal
tarwis lähhâps tehha, et ta feit kahjo ãrra-
tâns, ja kaswo sataks.

Kui temma nûd selsinnatsel pühha-
pârval feit ommad asjad wisi pârrast
sai sellitand; siis hakkas ta fulla pole
mininem. Käies môtles ta ennese me-
les: „Kullap ma fulla wâjal mondagi
„ausa

, ausa tallomest leian, Ees emma orraast
„tâhhele vanneb, ehë muu asjade jârrele
„fatsub.” Agga cui ta fulla liigidalle
joudis; siis ei leidnud ta innimesse hing-
likel, agga kûl monda hoost ja monda
sigga orrasse peâl. Ehë se kondiminne
nûd full temmale waera teggi selle ram-
ma jalla pârrast, siis aias ta ommete
need lojussed orrasse peâit ârra, ja sa-
tis neid fullasse, inõtcedes: „Kûl se rah-
„woke omma tallodes Jumimala sonna li-
„gutab, ja seülle ehë on lojussed nende me-
„lest ãrraldinud.” Agga cui ta fullasse
joudis, ja eissimesse ja teise ja kosmanda
tallo sisse läks, siis ei leidnud ta fuski in-
nimesse hing, vtsekui ollesid waensased
seâl füssas risumas läinud. Gedda van-
ni ta algmisses innies, fest ta ei woind
ârraartwada, kuhho need innimesed ol-
lesid woind pöggeneda: agga peaqi tem-
ma immestelminne kaddus, cui temma